

ଦୀପକ, ତୁ କ'ଣ
 ଖାଲି ସମସ୍ତଙ୍କୁ
 କନ୍ଦେଇବା ଲାଗି
 ଅଛୁରେ ! ତୋତେ
 ଥରେ ତେବିବାକୁ,
 ତୋତେ ଥରେ
 ଚାପୁଡ଼ାଗେ ମାରି
 ଛାଡ଼ିରେ ଜତେଇ ଧରି
 କାନ୍ଦିବାକୁ କେତେ
 ମନ ହେଉଛି ।
 - କୁମାର ହସନ୍

ଦୀପକ ରଂଜନ ମିଶ୍ର । ସାଂପ୍ରତିକ ଓଡ଼ିଆ ସାହିତ୍ୟର ଅନ୍ୟଜଣେ ସଫଳ
କଥାକାର । କାହାଣୀ କଳାରେ ଅସମ୍ଭବ ଦକ୍ଷତା ରଖିଥିବା ଦୀପକ
ମିଶ୍ର ଦେଶ ବିଭାଜନର ଇତିହାସକୁ ଆଧାର କରି ‘ବିଭାଜନର
ଶିବରଞ୍ଜନୀ’ରେ ଯାହା ସ୍ଥାନିତି କରିଛନ୍ତି ତାହା ଅନନ୍ୟ । ଆଜିର ବସ୍ତୁ
ସର୍ବସ୍ଵ ସମାଜରେ ଭାବପ୍ରବଣତା ଓ ଲୁହର ମୂଲ୍ୟ ନଥିବା ବେଳେ ସେଇ
ଉବ୍ଦେଶ୍ୟ ପ୍ରବଣତା ଓ ଲୁହକୁ ନେଇ ଯେଉଁ ଜାଲ ବୁଣିଛନ୍ତି ସେ, ସେଥୁରେ
ପାଠକ ବାନ୍ଧି ନହୋଇ ରହିବାର ଉପାୟ ନାହିଁ । ପାଠକେ ଚକିତ
ହେବେ, ବିଗଳିତ ହେବେ । ଛାତିଥରା ଦୁଃଖ ହୃଦୟରୁ ହୃଦୟକୁ ଓ
ଅସରା ଲୁହ ଆଖିରୁ ଆଖିକୁ ପ୍ରସାରିତ ହେବ, ଏହା ନିଶ୍ଚିତ ।

“ଦୀପକ ରଞ୍ଜିନ ମିଶ୍ର
ପ୍ରତୀଚୀ ସାହିତ୍ୟ ପ୍ରତିଷ୍ଠାନ
'ସାଇକାଯା', ଧର୍ମଶାଳା, ସୋନପୁର
ମୋ: ୯୪୩୭୨୫୩୭୧୫

ହିରଣ୍ୟୀ ମିଶ୍ର

ମ୍ୟୁ.ଏନ୍ କଲେଜ, ଅଡ଼ିଶପୁର, କଟକ
ମୋ: ୭୮୯୪୭୪୦୦୧

କୁହାୟାଏ, ସ୍ରସ୍ତାଠାରୁ ସୃଷ୍ଟି ବଡ଼, କାହିଁକି
କାମା ସ୍ରସ୍ତାର ଜୀବନକୁ ଅତିକ୍ରମୀ ସୃଷ୍ଟି ତାର ନିଜର
ଶୁଣରେ ବଳୀଯାନ ହୁଏ, ଶାଶ୍ଵତ ହୁଏ । ଆଜିକୁ
ଦୁହୁବର୍ଷ ପରେ ଯେତେବେଳେ ଗୋଟେ ଦେଶି,
ଗୋଟେ ନିର୍ଜନ୍ତ କାଳଖଣ୍ଡରେ ଭୋଗିଥିବା ରଙ୍ଗ
ଅଞ୍ଚିତ ଦିନସବୁଲୁ ମନେ ରଖିବା ଜଳି କେହି
କଣଣେ ବି ପାତ୍ର ଆଉ ନଥିବେ, ସେତିକିବେଳେ
ଏହି ବହିତି କିନ୍ତୁ ଥିବ, କେତେ ଶୁଭାଳୁ ପାଠକ,
ଅନିସତ୍ତ୍ୱ ଗବେଷକ ଆଉ ଲତିହାସର
ପାତ୍ରମାନଙ୍କ ପାଇଁ ମଶାଲର ଅପୂର୍ବ ଉତ୍ସଳ
ଜ୍ୟୋତି ହୋଇ ।

ଦୀପକ କାଷ୍ଟନିକ ଭାବେ କିଛି ଲେଖି
ନାହାନ୍ତି, ଅଥବା କଷ୍ଟନା । ଠାରୁ ବି ଅଧିକ
ଅବିଶ୍ୱସନୀୟ ଏ ସତ ସବୁ । ଏ ସତ ସବୁ
ଆପଣଙ୍କୁ ଯେ କିଛି ମୁହଁର୍ଗ ଦୂହେଁ, ଆଜାବନ
ଚାକୁ ପ୍ରହାର କରିବେ, ଏହା ନିଃସମେହ ।
ଅଣ୍ଡେ ଜମି ଦୂହେଁ, ଗୋଟେ ଘର ଦୂହେଁ କି
ଗୋଟେ ଗାଁ ଦୂହେଁ, ଗୋଟେ ସମଗ୍ର ଦେଶର
ବିଭାଜନ ହୋଇଥିଲା, ଏଇ ଆମ ଦେଶର
ଧାରୀନାଟା ପ୍ରାପ୍ତିର ସମୟରେ । ଲଭିତାସର
ହିରେ କେବଳ ଦେଶର ସୀମାର ସେ ବିଭାଜନ
କଥା ଉଲ୍ଲେଖ ରହେ, ହେଲେ ମଣିଷର
ବିଭାଜନର କଥା ? ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ଦେଶବାସୀଙ୍କର
ଯେ ବିଭାଜନ ହୋଇଥିଲା, କେତେ ଲକ୍ଷ ଓ ଲୁହର
କନ୍ୟାରେ ଭାବିଥିଲା ଏ ମାଟି, ସେକଥା କେବଳ
ବାହିତ୍ୟ ହଁ ଜାଶାଜବ ମାନବ ସଭ୍ୟତାକୁ, ସ୍ଵଗ
ପୁଣ ଯାଏଁ । ଓଡ଼ିଆ ସାହିତ୍ୟର ଦୀପକ ବିଭାଜନ

ଉପରେ ଲେଖା ହୋଇଥିବା ଏ ଅନୁଭୂତି ରଞ୍ଜିତ
ଗପସବୁକୁ ଆଣିଛନ୍ତି, ନିଜର ଶ୍ରଦ୍ଧା, ସେବା ଓ ସମୟ
ଦେଇ ।

ପଇସା ଦେଇ କିଣି ଥିବାରୁ ମୋ ଧନ୍ଦାରେ ଲଗେଇ ପାରିବି । ହେଲେ
ଭାବୁଛି, ସେଇ କାମର ପୂନରବୃତ୍ତି ମୁଁ କରିବିନି, ଯାହା ସେମାନଙ୍କ ସହ
ରାତ୍ରିଲପିତ୍ତ ଓ ଜଳନ୍ଧର କରିଛି । ମୁଁ ଏବେ ବି ସେମାନଙ୍କୁ ସ୍ଵରକ୍ଷିତ ରଖିଛି
। ହେଲେ ଯେତେବେଳେ ମୋ ଗ୍ରାହକମାନେ ପଛପଟକୁ ହାତମୁଁ
ଧୋଇବାକୁ ଯାଆନ୍ତି, ସେତେବେଳେ ନିରୀହ ବେଳା ଓ ବୁଦ୍ଧିର ଆଖି
ମତେ ଅନେକ କିଛି କହେ । ତାଙ୍କ ସେଇ କଥା ମୁଁ ସଠିକ୍ ଭାବେ ଆପଣଙ୍କ
ପାଖରେ ପହଞ୍ଚେଇବାକୁ ଅସମର୍ଥ । ଆପଣ ନିଜେ କାହିଁକି ଏଇ ନିରୀହ
ଆଖିର ଭାଷା ନପଡ଼ିବେ ?” ଏମିତି ସହସ୍ର ସହସ୍ର ବେଳା ଓ ବୁଦ୍ଧିଙ୍କ
କାହାଣୀରେ ଏ ପୁଷ୍ଟକର ପ୍ରତି ପୃଷ୍ଠା ଓଦା ।

+ + + + + + +

ମଣିଷର ଅବତେନ ମନ ତଳେ ଥିବା ପଶୁଦ୍ଵ କେମିତି ଚିକିଏ ନିଆଁ
ଧାସରେ ଉତ୍ସଙ୍ଗର ବୂପ ଧାରଣ କରିପାରେ, ତା'ହଁ ବିଭାଜନର ଏଇ
ଗପସବୁର ମଞ୍ଜ । ମଣିଷ କେବେ ଦେବତା ହେଲପାରେ ତ କେବେ ଚିନ୍ତା
ରହିତ ପଶୁ । କିନ୍ତୁ ଗୋଟେ ଅଦୃଶ୍ୟ ଭାବେ ଘରୁଥିବା ରାଜନୈତିକ ଷଡ୍ଯନ୍ତ
ର ଫଳାଫଳ ଯେ ସାଧାରଣ ମଣିଷମାନଙ୍କର ଜୀବନକୁ ଏତେଦୂର ରକ୍ତାକ୍ତ
କରିଦେଇ ପାରେ, ସେକଥା ଏ ପୃଷ୍ଠା ସବୁ ପଢ଼ିବା ପରେ ବିଶ୍ୱାସ
କରିବୁଏ । ପ୍ରଖ୍ୟାତ ହିନ୍ଦୀ ଲେଖକ ଅଞ୍ଜେଯଙ୍କର ଗପ 'ଶରଣବାତା'ରେ
ଦେବିଦରଳାଳକୁ ଆଶ୍ରୟ ଦେଇଥିବା ରହିଲୁଛିନ୍ତି ତାଙ୍କୁ ମାରିବାକୁ
ଚେଷ୍ଟା କରିବା ବେଳେ ବନ୍ଧୁକମ୍ପ୍ୟା ଜେବରୁର ଉପସ୍ଥିତ ବୁଦ୍ଧି ଯୋଝୁଁ
ବଞ୍ଚିଯାଇଛି ଦେବିଯରଙ୍କ ଜୀବନ । ବିଭାଜନକୁ ବୁଝିବା ସତରେ ଭାରି
ଜଟିଲ ।

ଲେଖୁଥିଲେ ସରିବନି । ଏ କାହାଣୀସବୁ ଓଡ଼ିଆ ପାଠକମାନଙ୍କ ପାଖରେ ସବୁଦିନ ପାଇଁ ମୁହଁରୁ ମୁହଁକୁ ହେଇ ବହିଯିବେ । ଗୁରଜାରଙ୍କ ‘ରାବୀପାର’ ଗପର ସେ ପଥର ପାଳଟି ଯାଇଥିବା ମା’ଟି କେମିତି ବନ୍ଧିଥିବ ଅବଶିଷ୍ଟ ଆୟୁଷ ? ତ୍ରୈନରୁ ଓହ୍ଲେଇବା ପରେ ନିଜ ପାଖରେ ଥିବା ମୃତ ସତାନକିରୁ ଗୋକେଇ ଭିତରେ ଥିବା ଦେଖି ସେ କ’ଣ ସତରେ ଯୈପ୍ରୟଧିର ରହି ପାରିଥିବ ? କୋଠଠି ସରିଥିବ ‘କାଜି ଦା କୋର’ ଗପର ଅନୁପର ସେ ରାତି ? ‘ଆଦାର’ ଗପର ସମରେଶ ମନୁମଦାର ସେ ଧୀବର ଚିତ୍ର ? ପାନଗୁମୁଟି କଡ଼ରୁ ବାହାରି ଆସି ସେ ଦୃଶ୍ୟକୁ ଦେଖି କି ମନ୍ୟଶୁଦ୍ଧି ହୋଇଥିବ ସେ ଶ୍ରମିକର ? କୋଠଠି, କାହା ପାଖରେ ପଦଶିଥିବ କେତେ ଯଦିରେ ଧୀବର ଜାବୁଡ଼ି ଧରିଥିବା ସେ ପୁରୁଳି, ଯାହା ଭିତରେ ଥିଲା ତା ଛୁଆଙ୍କ ପାଇଁ ନୂଆ ପୋଷାକପତ୍ର, ଆଉ ପଢ଼ୀଙ୍କ ପାଇଁ ଶାଢ଼ିଟିଏ ? ସରବାର ମୋହିଦର ସିଂହ ସରନାଙ୍କ ଗପ ‘ବୀରସ୍ଵ ଅମଳ’ ର ସେ ଦୃଶ୍ୟ ? “ଚାରିଆଡ଼େ ରକ୍ତ ହିଁ ରକ୍ତ । ଗହମ କ୍ଷେତରେ ରକ୍ତ, ଆଶ୍ଵି କିଆଗରୀରେ ରକ୍ତ, ଶାଗପଟାଳିରେ ରକ୍ତ, କପା ବରିଚାରେ ରକ୍ତ । କେମିତି ପାକୁ ଖାଇବ, ବ୍ୟଦହାର କରିବ, ଆସତା କାଲିର ମଣିଷ ?” ଅତର୍ଜୀ ହେଉ ଧାଉଥିବା ଦୀନାର ପାଦ ଅଟକିଛି ଯେ ଆଉ ସଂଙ୍ଗ ଫେରିଥିବ ତ ?

ପ୍ରଶ୍ନ ଏସବୁ । ସତେଜ
ମଣିଷଟିଏ ବାରଯାର ନିଶ୍ଚ
ଅଗକିବ, ବିଚଳିତ ହେବ
ଅଲ୍ୟପ୍ୟରେ ଆଖିରୁ ଲୁ
ହରେଇବ । ଦାପକ୍ଷର ଏଇ ବ
ମୋ ନିଦ ହଜେଇ ଦେଖି ଅନେ
ରାତିରେ । ମୁଁ ସେ ଆଖୁ କିଆରା
ରକ୍ତ ଦେଖିଛି, ପ୍ରେନର ସେ
ଶବଭର୍ତ୍ତ ବରିମାନଙ୍କୁ ଭେଲ୍ ଭେ
ଯାଇଛି, ଅନେକ ନିରାହ ଶିଶୁ
ମହିଳାଙ୍କ ହତ୍ୟା ଓ ଅତ୍ୟାଚାର
ଦେଖିଛି, ସତେ ଯେମେତି ଏସବୁ କେ
ଆଖି ଆଗରେ ହେଉଛି । ଏସବୁ
ପଡ଼ିଲା ପରେ ଗୋଟେ ପ୍ରଶ୍ନ ମାତ୍ର
ବାରଯାର ବ୍ୟାକୁଳିତ କରିଛି
“ବିଭାଜନ କ’ଣ ସତରେ ଏବଂ
ଜରୁରୀ ଥିଲା ?” ହଜାର ହଜାର
ମା’ର ରକ୍ତ ଓ ଲୁହରେ ଭିଜା
ସ୍ଵାଧୀନତା ପଛର ଏ ଭୟକ୍ଷ
ଦୃଶ୍ୟ ସବୁ ଆମକୁ କ’
ଶିଖେଇଲା ?

ଦୀପକଙ୍କର ଭାଷ୍ୟଟି ଏବଂ
ସହଜ ଓ ବର୍ଣ୍ଣନାର ଶୈଳୀ ଏବଂ
ସ୍ଵଚ୍ଛ ଯେ ମନେହୁଏ ସବେ
ଯେମିତି ଆମେ ମୌଳିକ କୃତିଟି
ପଢ଼ୁଛୁ । ଏତେବୁଦ୍ଧିଏ ବହି ସଂଗ୍ରହ
କରି, ପଡ଼ି, ତା'ର ଆଭ୍ୟାରେ ଥିଲା
କାହାଣୀଗୁଡ଼ିକ ଆମକୁ ଏକାଠିକ
ପରଶିଦେବାରେ ଦୀପକଙ୍କର ନିମ୍ନ
ସହଜରେ ଜାଣିଛୁଏ । ତାଙ୍କ
ଶ୍ରୀଦା ଓ ନିଷା ଏ ବହି
ଲୋକପ୍ରିୟତାର ଶାର୍ଷତା
ପହଞ୍ଚେଇବ ।

ଶେଷରେ, ଏତିକି କାମା
କରିବି ଯେ ବିଭାଗନର ଏ କାହାର
ସବୁ ପଢୁଥିବା ମଣିଷମାନ
ହୃଦୟରେ ଦେବତା ଜନ୍ମନେଇ,
ମାଟିରେ ଏ ବର୍ଗରତାର ଆ
ପୁନରାବୃତ୍ତି ନହେଉ । ଦୀପକ
ମୋର ସଙ୍ଗଳ ଶଙ୍ଖା ଓ ସମନ୍ତର

ବିଭାଜନକୁ ମେଇ ଗଛ ରଚନା କରିଥିବା ଅଧିକାଂଶ ଗାଁତିକ ନିଜେ ଥିଲେ ଜଣେ ଜଣେ ଭୁକ୍ତଭୋଗୀ

ର୍ଷାଦ । ଏଇ ନାଁଟି ଶୁଣି ମୋ ମନ ଖୁସି
ହୋଇଯାଏ । ଯା ହେଉ ତା ସାଙ୍ଗରେ ଗୋଟେ
ମୁସଲମାନ ଛୁଆ ବି ପଡ଼ୁଛି । ପୂର୍ଣ୍ଣ ସେମାନଙ୍କ
ଭିତରେ ଅଛି ପ୍ରଗାଢ଼ ବନ୍ଧୁତା । ନହେଲେ ତା ନାଁ
କାହିଁକି କହନ୍ତା ପୁଅ । ମୋର ମନେ ପଢ଼ିଯାଏ
ଆୟିପି କଥା । ଆମେ ସାଙ୍ଗ ହୋଇ କେତେ
ଖେଳୁଥିଲୁ ପିଲାଦିନେ । ତା' ବାପାମା'ଜୁ ମୁଁମାନ୍ୟ
ମାର୍ଫି ବୋଲି ତାକୁଥିଲି । ମନେ ପଡ଼େ କଲେଇରେ
ପଢ଼ିଲା ବେଳେ ମୋର ଅନ୍ତରଜା କନ୍ଧୁ ମୌସାଦର
କଥା । ଆଜିଯାଏଁ ସେମାନଙ୍କ ସହ ମୋର ବନ୍ଧୁତା
ଅଭୁଗ ଅଛି । ମୁଁହିସୁ, ଭରବୁଜ ଗୋଡ଼ାଟି ବ୍ରାହ୍ମଣ,
ସେମାନେ ମୁସଲମାନ । ଏମିତି ଭାବନା ଆମ
ଭିତରେ ଆଦୋ ନାହିଁ । ଦେଶରେ କ୍ରମଶଙ୍କ ବୃଦ୍ଧି
ପାଉଥିବା ଧର୍ମାୟ ଧଂକାର୍ଣ୍ଣତାର ମନୋଭାବ
କେବେ ପୁଅ ଭିତରେ ନଜନ୍ତ ଏହା ମୂଳର ମୁଁରାହିଁ

ଆୟିଛି । ଇଶାନ୍ତ ଓ ରାଷ୍ଟ୍ରାଦ୍ବୀ ଏକ ଗର୍ଭର ପ୍ରେମ ସମ୍ପର୍କରେ ବାନ୍ଧିଛେବା ନିହାତି ଆବଶ୍ୟକ । ତାହା ହେଲେ ଯାଇ ଦେଶର ପରିବୃତ୍ତି ସୁଧୂରିବ । ପାକିସ୍ତାନ, ବାଙ୍ଗଲାଦେଶ ଓ ଭାରତ ଭିତରେ ପ୍ରତିହିସିଥାର ମନୋଭାବ ଦୂରେଇବ । କାଶ୍ମୀର ପୂର୍ବର୍ତ୍ତର ପାଳାଟିବ ଭୂଷର୍ଗି... । ଭାରୂଜ ଲୋକ ତ, ନାହିଁ ଶୁଣୁ ଶୁଣୁ ସୁଢାଏ କଥା ମନକୁ ଚାଲିଆସେ । ମୁଅକୁ ପଚାରେ ସେମାନେ ପ୍ରତିଦିନ ସ୍ଥଳରେ ପ୍ରଥମ ସାକ୍ଷାତ ବେଳେ କ'ଣ କରନ୍ତି

ବୋଲି । ତା'ର ସହଜ ଉପର ଥିଲା - ଶୁଣ୍ଡ ମଞ୍ଚ । ତେବେ ଏଇ ଶୁଣ୍ଡ ମଞ୍ଚଟା ମୋତେ କାହାଙ୍କି କିମ୍ବା ଶୁଣିଲା କିନିଷ ଭଳି ଲାଗେ । ଏଥିରେ ମନ୍ଦରମନ୍ଦ ବାହିନୀ ଲାଗି ମନ୍ଦ କି ନିତ ନିତ କି

ବାହାନା କରେ । ସ୍କୁଲ ପରିସର ଭିତରେ ଜୀବିତ ଛଢା ଅନ୍ୟଭାଷା ନବ୍ୟବହାର କରିବାର ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଥିବାରୁ କାଳେ ମେଡମ୍ କିମ୍ବା ବୋଲି ଉପ୍ଯ ବି କରୁଥାଇପାରେ ସେ । ଏ ପରେ କିନେ ସେ କେନ୍ଦ୍ର ଓହ୍ଲାଇଲା । ହସି ହସି କହେ, “ବାପାଗୋ, ଆଜି କିମ୍ବା ?” ତା ହସି ହସି ମୁହଁ ଦେଖି ମୁଁ ଝାପଚାରେ, “ଆଜି ସତରେ କରିଛ ବା ଲାର୍ଯ୍ୟାଦ କ’ଣ କହିଲା ?” ସେବିନ ଏଇ ପ୍ରଶ୍ନର ଉଭରରେ ଜୟ ଯାହା କାହାର ଅଭୂଲା ହୋଇ ରହିଯାଇଛି ଜୀବନକୁ । -“ଉନିଆଁ ଦିନ ଗୁଡ଼ କହେଲେ ସେ ଭିଲ୍ ଗୁଡ଼ ମର୍ମ କହିକିନ ବସଲା ଜାଗାକେ ଯାଉଥିଲା । ଆର୍ଥିକ ଦୂମର ବଚାଲା ଲେଖେନ୍ କଲାକେ

ହେଲକରି ମୋତେ କୁଣ୍ଡେଇ ପକାଲା ଗୋ
କହେଲା - ତୁଲ ଆମର କୁହାର କେନ୍ତି
ବୋ ଭାଇ ।”

ପୁଅର ସହପାଠୀ ଯେହେତୁ ସେଥିର
ଇର୍ଷାଦ କୁବି ସେଇ ପାଞ୍ଚବର୍ଷ ଖଣ୍ଡେ ହୋଇ
ନିଜ ପରମା ଓ ଚାଲିଚଳଣୀକୁ କେହି
ଦେଖାଇଲେ ଛୋଟ କୁଆଟି ଉତେର ବି ଦି
ପରିବର୍ଗନକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରନ୍ତୁ । କୁଣ୍ଡେଇ
ତାକୁ ଭାଇ ବୋଲି ସମ୍ମୋଧନ କରୁଛି
ଏଇମିତି ପରିଷରକୁ ଗଭୀର ଆଶ୍ରମର
ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି ଆମ ଦେଶ
ତେବେଯାର ଅଛି ଘଟିବ ପ୍ରତ୍ୟେକ ସମବ୍ୟାଳ
ମାତ୍ର ସାଂକେତିକ ବିମନ ନାହିଁ ବିଅ ।

କେତେ ଦିନ ଏଇ ପରମାଣୁ ପ୍ରତି ପ୍ରତିକ୍ରିୟା ବହୁତ
କିମ୍ବା ଶିଖାଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛି ଆମକୁ । ଦେଶ
ବିଭାଜନ କାଳରେ ଯେତେବେଳେ ମଣିଷ ତା'ର
ମାନିବକତା ହରାଇ ପାଲିତି ଯାଇଥିଲା ପଶୁ,
ସେଇ ସମୟରେ ବି କୋଉଠି ନା କୋଉଠି ବଞ୍ଚି
ରହିଥିଲା ଭାବୁଡ଼ାବ । କଲେ ବଳେ କୌଣସିଲେ
ନିଜ ବହୁକୁ, ନିଜ ବହୁଙ୍କ ପରିବାରକୁ ବଞ୍ଚାଇବା
ପାଇଁ ପ୍ରାଣବଳି ସୁବ୍ରା ଦେବାକୁ ପଛାଇ ନଥିଲା
ମଣିଷ । ସେମାନେ ଗୋଟେ ଗୋଟେ ଆଲୋକ
ବର୍ତ୍ତନା ହୋଇ ରହିଯାଇଛନ୍ତି ଆଗାମୀ
ବର୍ଷମାଟର ମାର୍ଚ୍ଚି ।

ଦେଶ ବିଭାଗନକୁ ବିଭିନ୍ନ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣରୁ ଦେଖିବାର ଉଦ୍ୟମରେ ଆଡ଼ିବିନୀ, ଜୀବନୀ, ଉପନ୍ୟାସ, ଗବେଷଣାଦ୍ୱାଳ ପ୍ରବନ୍ଧ ତଥା ଗଞ୍ଜଗୁଡ଼ିକ ମୋତେ ଯଥେଷ୍ଟ ସାହାଯ୍ୟ କରିଛନ୍ତି । ଘରଶା ଘଟିବାର ଦୀର୍ଘ ସବୁରୀ ବର୍ଷ ପରେ ବିଲନ୍ତ ଲୁହରେ ବୃତ୍ତି ଯାଇଛି ମୁଁ ।

ଗଜଟିକୁ ରଖିବା ପାଇଁ ଆବଶ୍ୟକତା ଅନୁଯାୟୀ
ତଥା ମୋ ଲଜ୍ଜା ମୁତାବକ କିଛି କାଟିଛି, କିନ୍ତୁ
ଯୋଡ଼ିଛି । ତେଣୁ ଯଦି ଏଇ ଅନୁଗର ଗୁଡ଼ିକ
ଆପଣଙ୍କୁ ଭଲଲାଗେ ତେବେ ତା’ର ସମସ୍ତ
ଶ୍ରେୟ ସେଇ ମୂଳ ଗାନ୍ଧିକମାନଙ୍କର । ସେଇ
ମହାନ ବିଭୂତିମାନଙ୍କ ଉଦେଶ୍ୟରେ ତାଳି
କଜାରବା ସହ ତାଙ୍କ ରଚିତ ମୂଳ ଗଜଟିକୁ
ପଡ଼ିବାକୁ ଯୋଡ଼ିଥୁବେ ଅନୁରୋଧ । ଆଉ
ଦିଅଁ ଗଢ଼ ଗଢ଼ ମାଙ୍କଡ କରି ପକାଇଥିଲେ
ଦୀପଳ ମିଶ୍ର ଆପଣମାନଙ୍କ ପାଖରୁ ଗାଳି
ଖେଳାବ ହେବାର ।

